

عنوان مقاله:

معنای زندگی از منظر سید محمد حسین طباطبایی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشهای فلسفی کلامی، دوره 12، شماره 4 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

محمود دیانی - عضو هیئت علمی دانشگاه مازندران (مریی) دانشجوی دوره دکتری رشته کلام، فلسفه دین

خلاصه مقاله:

اکثر کسانی که معنای زندگی را با رویکردی فلسفی بررسی کرده اند «معنا» را به معنای «هدف» گرفته اند. از آنجایی که خدای متعال و فعل او حق هستند و انسان، فعل خداست، لذا طباطبایی خدا را در آفرینش انسان هدفمند دانسته و ایجاد انسان را حکیمانه و نه از سر لعب و بازیگری می داند (= هدف بیرونی). انسان در ورود به عرصه زندگی از خود اختیاری نداشت، اما در ادامه دادن به زندگی (= زندگی کردن) مختار است؛ بنابراین، باید هدف خود را پیدا کند. از آنجایی که ارتباطات زندگی او یعنی همنوعان، طبیعت، عوالم دیگر و آینده او همه و همه تحت تدبیر و ربوبیت خداست، عاقلانه و نتیجه بخش آن است که او در انتخاب هدف زندگی به توصیه خدای متعال عمل کند که در این صورت همه ارتباطات پیش گفته، او را برای وصول به هدف، مساعدت می کنند و خود او نیز از زندگی خود احساس رضایت کرده و مبتهج و شادمان می شود؛ در غیر این صورت خود را در مقابل عزم و آهنگ کلی آفرینش قرار می دهد و به معیشت «ضنک» گرفتار می آید و اجزاء و ابعاض هستی را به جنگ با خود می کشاند و نهایتاً سرشکسته و منکوب می شود. مطلوب نهایی انسان در زندگی باید رسیدن به حیات حقیقی و طیبه باشد، هدفی که انبیای الهی ما را به آن فرا خوانده اند.

کلمات کلیدی:

خدا، معنا، زندگی، انسان، هدف آفرینش، حیات حقیقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1482522>

